

ξας, μὴ ἀποθαρρύνῃσαι λοιπὸν καὶ ἀποτελείωσον τὸ ἔργον!

Τὴν ὠρισθεῖσαν ὦραν ἦτο ἤδη οὗτος παρὰ τῇ Λιουδμῆλᾳ.

Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν του αὐτὴ τὸν ὑπεδέχθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ὀργῆς καὶ σκληρότητος· τούναντίον, ὁ τόνος αὐτῆς ἦτο λίαν ἥρεμος καὶ μάλιστα φιλόφρων.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν σημερινὴν ἀκριβειάν σας! μετὰ μειδιάματος ἤρξατο αὐτῇ, δεικνύουσα αὐτῷ κάθισμα, οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐβραδύνετε· τοῦτο καταδεικνύει ἐκ μέρους σας μεγάλην φιλοφροσύνην!... Συγγνώμην, διότι σας ἠνώχλησα, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμῆλα, ἐλπίζω ὅμως νὰ καταλαμβάνετε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν.

Ὁ Βελτίστσεφ ἤκουε, τηρῶν ἐπίμονον σιωπὴν.

— Πρὸ παντὸς ὀφείλω νὰ σὰς συγχαρῶ διὰ τὴν ἐμπειροτεχνικὴν ὄντως δολορραφίαν σας, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμῆλα Σεργιέβνα, ἡξεύρω, πῶς καὶ διὰ τίνος ἐμάθατε ὅτι τὰ χρήματα τὰ ἐφύλασσαν ἡ μήτηρ μου, σεῖς ὅμως κατορθώσατε τὸν σκοπὸν σας. Τοῦτο καταδεικνύει καὶ πνεῦμα καὶ μεγάλην ἐπιδεξιότητα. Ἄν, προϋπόντος τοῦ χρόνου, γίνητε σύζυγός μου, δὲν σὰς ἀστεύομαι, δικαίως θὰ εἴμπορῶ νὰ καυχῶμαι διὰ τὰ πλεονεκτήματά σας ταῦτα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ σὰς ἀνοίξουν λαμπρὸν στάδιον!... Ναί, ἐπιδεξιότης καὶ δολορραφία, εἶνε δύο ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων δυνάμεων τῆς ἐποχῆς μας!...

Ἄλλ' ἰδοὺ, Πλάτων Βασίλειεβιτς· ὁμολογουμένως εἰσθε πνευματώδης ἄνθρωπος, ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ κουτὴ!... Ἡ κυριωτέρα δύναμις δὲν ἔγκειται εἰς τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα κατορθώσατε νὰ λάβητε καὶ πάλιν εἰς χεῖράς σας· ἡ κυριωτέρα δύναμις ἔγκειται εἰς τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θ' ἀποκτήσητε. Μὴ τὰ ζητῆτε εἰς τῆς μητρὸς μου· ἐκεῖ τίποτε πλέον δὲν θὰ εὕρητε, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε αὐτὰ ἦσαν ἐκεῖ καὶ πεστεύσατέ μου· οὐδέποτε θὰ ἀνακαλύψετε ποῦ εἶνε! Θέλετε ν' ἀκούσῃτε τὴν τελευταίαν ἀπόφασίν μου; Θέλω νὰ κάμῃτε ἐν ἐκ τῶν δύο, εἴμπορεῖτε νὰ κρατῆτε εἰς χεῖράς σας τὰ χρήμαμα, τότε ὅμως δέον νὰ γνωρίζετε ὅτι τὰ ἔγγραφα θὰ παραδοθῶσιν ἀμέσως σήμερον καὶ ὅλη ἡ ὑπόθεσις θὰ ἀποκαλυφθῇ, οὐδενὸς θὰ φεισθῶ! ἢ εἴμπορεῖτε νὰ μοὶ τὰ φέρητε, ἀλλὰ σήμερον, ὅχι ἀργότερα! Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει θὰ συμφιλιωθῶμεν ἐντελῶς, καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι οὐδέποτε θὰ σὰς μεμφοθῶ διὰ τὴν χθεσινὴν πράξιν σας. Βλέπετε ὅτι ἐγὼ καὶ τώρα σὰς ὁμιλῶ χωρὶς κακίαν. Πολλοῦ γε καὶ δῆ, ἐγὼ ἐπιθυμῶ ἀπὸ σήμερον μάλιστα νὰ εἵμεθα ὡς πρότερον εἰλικρινεῖς, καὶ στενοὶ φίλοι· ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας ὅτι δὲν ἀστείζομαι καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασίς μου, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶνε ἀμετάκλητος! Σὰς ἔδωκα προθεσίαν, ὥστε εἰς σὰς ἐναπόκειται τώρα νὰ ἐκλέξετε τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο.

Ὁ Βελτίστσεφ ὑπεκλίθη ἐλαφρῶς.

— Θὰ τὸ σκεφθῶ, εἶπεν οὗτος ἡρέμα.

«Αἶ, Παλάσσα, βοήθησέ με!... Τώρα ὡς φαίνεται, πάλιν εἰς σέ θὰ προστρέξω!», διελογίσθη οὗτος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν· καὶ ἡγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

— Ἀκούσατε, Λιουδμῆλα Σεργιέβνα, ἔχω ἀνάγκη σήμερον ἀκριβῶς τῶν χρημάτων τούτων, διὰ τοῦτο σὰς ἱκετεύω νὰ παρατείνετε τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν τοῦλάχιστον μέχρι τῆς αὐριον ἐσπέρας!

— Πλάτων Βασίλειεβιτς, ὅτι εἶχον νὰ εἴπω τὸ εἶπα· ἄλλο τίποτε δὲν ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ! εἶπε μετ' ἀποφάσεως ἡ Λιουδμῆλα, καὶ φιλοφρόνως ἡκολούθησε συνοδεύουσα αὐτὸν μέχρι τῆς εἰσόδου.

Ὁ Βελτίστσεφ προδήλως δὲν ἀνέμενε τὸ τελευταῖον τοῦτο φιλοφρόνημα καὶ διὰ τοῦτο ἔσπευδε καὶ συνεστάλη μικρὸν.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, παρακαλῶ... Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον!... ἐπιθύρειν οὗτος, προφανῶς ἐνησχολημένος ὑπὸ ἐτέρας σκέψεως.

— Δὲν πειράζει!... θέλω νὰ φανῶ μέχρι τέλους φιλόφρων οἰκοδόσποινα.

Ἡ Παλάσσα ἐκράτει ἤδη εἰς τὰς χεῖράς της τὴν μνηλωτὴν του· αὐτὸς προσέβλεψε τὴν κορασίδα σημαντικῶς καὶ ἐκείνη τοῦτον.

Τὴν Λιουδμῆλαν δὲν διέφυγον τὰ βλέμματα ταῦτα.

«Εἰ! ἔ!... Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ γνεψίματα;» ἐσκέφθη, κατοπτεύουσα ἀμφότερους.

— Σήμερον... ὀγλήγορα!! ἀπεφάσισεν ὁ Βελτίστσεφ νὰ ψιθυρίσῃ τῇ Παλάσσᾳ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη ἤνοιγεν αὐτῷ τὴν θύραν.

Ἡ κόρη ἔνευσεν αὐτῷ ἀπαρτηρήτως εἰς σημείον συγκαταθέσεως.

Ἡ Λιουδμῆλα παρετήρησε καὶ τοῦτο· καὶ δὲν ἤκουσε μὲν τί κυρίως εἶπεν οὗτος πρὸς αὐτήν, ἐγνώριζεν ὅμως ὅτι τῇ εἶπέ τι.

Τὸ τελευταῖον περιστατικὸν τῇ ἐφάνη ὑποπτον.

«Πρέπει ν' ἀνοίξω καλὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ νὰ τὸν προσέχω!», εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Κόροδοφ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ΣΧΟΙΝΟΒΑΤΙΣ

Διήγημα τοῦ Ἀμερικανοῦ
ΘΩΜΑ ΒΑΙΔΕΥ ΑΛΔΡΙΧ

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια]

Ἡ ἀκολουθία τῶν Δώδεκα Εὐαγγελίων τελεῖται ἐν μεγίστῃ κατανύξει, εἰ καὶ οὐδεμίαν σχεδὸν λέξιν ἐννοοῦσιν οἱ ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἕλληνες ἐκ τῶν ἑλληνιστῶν ἐκκλησίας ἀναγινωσκομένων, διότι πρὸ

πολλῶν ἐτῶν ἐπαύσαντο λαλοῦντες τὴν μητρικὴν αὐτῶν γλῶσσαν, ἀντ' αὐτῆς μεταχειριζόμενοι τὴν τουρκικὴν ἐν τε τῷ ἐνδιαθέτῳ καὶ τῷ προφορικῷ καὶ τῷ γραπτῷ λόγῳ. Μετὰ τὴν τελετὴν ἀπέρχονται πάντες οἵκαδε καὶ μετ' ὀλιγόωρον ὕπνον ἐπ' ἀνέρχονται αὐθις εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπως ἀκροασθῶσι τῆς ἐωθινῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Παρασκευῆς. Καὶ ταύτης περατωθείσης, συνέρχονται δύο-τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου. Ἀναπαυόμενοι ἐκ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας καὶ λαμβάνοντες λιτὴν τινα τροφήν, συνάγονται μετὰ τοὺς πρώτους τοῦ σημάν-τρου ἢ τῆς καμπάνας ἤχους εἰς τὸν ναὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἀρχεται ἡ συγκινητικώ-τατη τῶν τελετῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἶναι δὲ βεβαίως περιττὸν νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τὰ κατὰ τὸν Ἐπιτάφιον, διότι πανταχοῦ ἡ αὐτὴ κρατεῖ τάξις παρ' ἅπασιν τοῖς Ὀρθοδόξοις, ὥστε προβαίνομεν εὐθὺ εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ἀφηγήσεως ἡμῶν.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ καὶ ψυχροτάτη· ἡ χιὼν πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐγκαθιδρυθῇ εἰς ὕψος ἐνὸς περίπου μέτρου καὶ οἱ Χριστιανοί, ἀνάπτοντες μικροὺς λευκοὺς σωληνοειδεῖς φανούς ἐκ χάρτου ἢ κηρωτῆς ὀθόνης, ἐξήρχοντο τῶν οἰκῶν αὐτῶν καὶ ἐνούμενοι εἰς ὁμάδας ἐπορεύοντο μετ' εὐλαβείας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Μαρία, κοιμίσασα τὸ θυγάτριον αὐτῆς καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὸ τὸ τελευταῖον, ἤτοιμάσθη νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας καὶ νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἐσθεσε τὸν λύχον καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, ὅτε θόρυβός τις ὑπόκωφος εἴλκυσε τὴν προσοχὴν αὐτῆς πρὸς τὸ μέρος τῶν παραθύρων καὶ εἶδεν ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ τῆς κανδήλας τοῦ εἰκονοστασίου ἀπαισί-ους μορφὰς Τούρκων.

Ἀπενεκρώθη ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐπὶ τῇ φοικτῇ θεᾷ ὥρμησε πρὸς τὸ παράθυρον ἵνα ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν, ἀλλ' ἀμέσως φοβεραὶ μαχαίρων λεπίδες ὡς συρίζουσαι γλῶσσαι ἐχιδνῶν προέβηλον διὰ τῶν κιγκλιδῶν τῶν παραθύρων καὶ ἡπείλουν νὰ κατακερματίσωσιν αὐτήν. Ὡς τίγρις ἐν τῷ κλωβῷ περιστρεφόμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου ἡ Μαρία καὶ ἀπεγνωσμένη ἔβλεπε πρὸ αὐτῆς χαῖνον τὸ βάραθρον τῆς ἀτιμίας ἀφ' ἐνός, καὶ τὸν ἀφρευκτον θάνατον ἀφ' ἐτέρου. Ἐστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς ὁ μέρος ἐφωτίζετο ἡ εἰκὼν τῆς Θεομήτορος καὶ ἔλαβε τὴν ἐμπνευσιν αὐτῆς. Ὁφείλε νὰ ἀποθάνῃ ὡς Χριστιανὴ καὶ Ἕλληνίς! Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου μακρόθεν καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐφάνη ἀνατεινόμενος πρὸς αὐτήν διὰ χεῖρὸς ἀοράτου. Τί! Χριστιανὴ αὐτή, καὶ μάλιστα Ὀρθόδοξος, ἡδύνατο, καὶ ἂν ἀκόμη τυχὸν ἤθελε, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς Τοῦρκον νὰ μολύνῃ τὸ ἅγιον Μύρον αὐτῆς; Ποῖος τάφος ἡδύνατο νὰ δεχθῇ τὸ ἀσεβὲς σῶμα Χριστιανῆς, ἀπαρνηθείσης τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτῆς καὶ παραδούσης ἑαυτὴν εἰς ἄπιστον ἄνδρα; Καὶ ὁποῖαι φρικταὶ ποιναὶ ἀνέμενον τὴν ἄπιστον σύ-

ζυγον, τὴν μινανθεῖσαν Χριστιανήν; Ὁ θάνατος! Μόνος ὁ θάνατος ὑπῆρχε διὰ τὴν Μαρίαν ἢ μόνῃ ἐντιμος καὶ ἀνταξία Χριστιανῆς διέξοδος ἀπὸ τῆς θέσεως, ἐν ᾗ τοσοῦτον μοιραίως αἰφνης εὐρέθη.

Οἱ Τοῦρκοι, καλῶς πρὸ καιροῦ κατασκοπεύσαντες τὰ πάντα, εἶχον διανεμηθῇ εἰς διαφόρους θέσεις. Ἐκτὸς τῶν φυλακτόντων τὰ παρὰ θύραν, ἄλλοι, εἰς οὐρήσαντες εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ὤθουν βιαίως τὴν θύραν ὅπως εἰσέλθωσιν. Σκοτοδιωδὸς ἡ Μαρία καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀπογνώσει τὸν περὶ ὑπάρξεως καὶ πίστεως ἀγωνιζομένη τρομερὸν ἀγῶνα, συνήθροισε δι' ὑπερκαθάρτου δυνάμεως ὅσα ἐπιπλα περισσότερα ἡδύνατο ὀπισθεν τῆς θύρας ἵνα κατορθώσῃ νὰ ὀχυρωθῇ.

Παρ' οὐδενὸς ἀνθρώπινου πλάσματος ἡδύνατο νὰ ἐλπίσῃ τὴν ἐλαχίστην βοήθειαν, ἄλλως δὲ καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ τοιαύτην· καὶ ἂν ὅμως ἐπεκαλεῖτο, εἶναι πιθανὸν ὅτι οὐδεὶς θὰ ἤκουεν αὐτήν, διότι οἱ Χριστιανοὶ εὐρίσκοντο ἐν τῷ ναῷ, οἱ δὲ Τοῦρκοι κατῴκουν πολὺ μακρὰν. Σιγῇ ἀπαισία ἐπεκράτει καὶ μόνος ὁ λύχνος τῶν εἰκόνων, ὡς ἀκούμητος τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμὸς παρηκολούθει τὸ σπαρκατικὸν δρᾶμα. Τὰ κιβώτια καὶ αἱ στρωμαὶ ἐσύρθησαν πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κλονουμένης θύρας· ἀλλ' εἰς μάτην· καὶ φρουρίου πύλην ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἀντιστῇ κατὰ τοιαύτης βιαίας ἐπιδρομῆς ἀνθρώπων ἐλαυνομένων ὑπὸ πόθου ἡδονῆς καὶ ὑπὸ μίσους θρησκευτικοῦ κατὰ Χριστιανῆς. Ὡς τε τί ἡδύνατο, εἰς ἀνθρώπος αὐτῇ, καὶ γυνή, ἄοπλος καὶ ἀπαράσκευος πρὸς ἀμυναν, ὅσον γενναία καὶ ἂν ἦτο, κατὰ ἐπὶ τὰ θηρίων, ἅτινα ἐδίψων ὡς δαίμονες τοῦ Ἀδου αἷμα χριστιανικόν; Ἐξάλλος, παρὰ φρων ἐκ τῆς ἀπογνώσεως, ἡγνέει τί νὰ πράξῃ. Εὐρίσκειτο ἐπὶ ζυροῦ ἀκμῆς. Ἐν ᾧ δὲ πανταχοῦ ἔστρεφε τὰ ἐξηγριωμένα ὄρματα αὐτῆς, μόνον πρὸς τὸ δωματίον τῆς Εὐδοκίας, δὲν ἐστρέφετο, ἵνα μὴ δώσῃ ὑπονοίας εἰς τοὺς ἀγρίους διώκτας αὐτῆς κατὰ τοῦ προσφιλοῦς κορασίου. Ἐξήτει ὄπλον τι, σιδηρόν τι, ῥάβδον τινά, τέλος πάντων ὄργανόν τι οἷον δῆποτε, ὅπερ νὰ μεταχειρισθῇ ὡς ὄπλον, ὥς τε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἀνευ ἀντεκδικήσεως οἷας δῆποτε. Μόνος ὁ σιδηροῦς μοχλὸς τῆς θύρας ἤρχετο πρὸ αὐτῆς, ἀλλ' ἂν ἀφῆρεῖτο αὐτὸς ἐκεῖθεν, τίς ἤθελε κωλύσει τὴν θύραν ν' ἀνοιχθῇ εἰς τὴν πρώτην ὠθησιν τῶν ἀγρίων πολιορκητῶν; Ἐν τούτοις εὖρε μικρὸν πέλεκυν, ὃν Σατὺρ ὀνομάζουσι τουρκιστί, χρησιμεύοντα εἰς τὴν λείανσιν τῶν κρεάτων ἐπὶ τοῦ ἐπικόπου.

Ὁ ναυαγὸς τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὡκεανοῦ δὲν θὰ ἐνηγκαλίζετο μετὰ πλείονος στοργῆς τὴν θεόθεν προσεγεθεῖσαν αὐτῷ σάνδα, μεθ' ὅσης ἤρπασεν ἡ Μαρία τὸν πέλεκυν. Οἱ δῆμιοι ὅμως αὐτῆς ἐξηγριώθησαν τότε εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον. Ὁρμήσε πρὸς τὸ παρὰ θύρον, ἀλλ' ἀνεχαίτισθη ὑπὸ τῶν προταθεισῶν λεπίδων, ἐν ᾧ

ἀγρίως ἔκοπτον διὰ τῶν μεγάλων μαχαίρων αὐτῶν οἱ ἔτεροι τὰς σάνδας τῆς θύρας.

[Ἔπεται συνέχεια].

IOAKIM BALABANSE

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

Γ'

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ μεσημβρίαν ὁ Ρωμάτος, ἐπιβαίνων τοῦ φαιοχρόου γηραιοῦ ὄνου του, διήνυε τὸ τελευταῖον διάστημα τῆς δημοσίας ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας εἰς τὴν φωλεὰν τῶν παλαιῶν Σαρακηνῶν, τὸ σημερινὸν Ταυρομένιον.

Ἐφ' ὅσον ὅμως οὗτος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πόλιν, ἐπὶ τοσοῦτον ἠῤῥξανεν ἡ ἀνησυχία, ἣν τῷ προϋξένουν μυρία καὶ προαισθήσεις· διότι τίς ἡδύνατο νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι ὁ παλαιὸς του φίλος, ὁ μαρκήσιος δέλλας Ροβέρτε, ὃν τόσον ἐπῆναι ἐνώπιον τοῦ ἐκ Παλέρμου μοναχοῦ, κατήχετο ἀκόμη ὑπὸ τῶν ἰδίων μετ' αὐτὸν αἰσθημάτων; Τίς οἶδεν ἂν οὗτος, καθ' ὃ βέβαιος ὅτι ἡ ἔξωσις τῆς δυναστείας θὰ συνεπῆγετο καὶ τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν λίαν περιπεπλεγμένων ἀτομικῶν του ὑποθέσεων, δὲν ἦτο ἔτοιμος νὰ συμβουλευθῇ πᾶν δυνατόν μέσον, καὶ αὐτῆς τῆς ληστείας μὴ ἐξαίρουμένης, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ παρὰ πᾶσι τόσον ποθητὴ αὐτῇ ἔξωσις; Καὶ τῷ ὄντι, ἡ προαίσθησις αὕτη τοῦ Ρωμαίου ἦτο λίαν βάσιμος.

Ὁ δὸν Φίλιππος, μαρκήσιος δέλλας Ροβέρτε, βαρόνος τῆς Ρόκκα-φιόριτα, ρωμαλαῖος, ὑψηλὸς γέρων, τὸ γένος ἔλκων ἐκ τῶν κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα εἰσβαλόντων εἰς τὴν Νῆσον Νορμανδῶν, ἐσυνήθιζεν, ὅπως ὁ πάππος του καὶ ὁ πατήρ του, οὐδεμίαν νὰ λαμβάνῃ φροντίδα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς περιουσίας του, καθ' ἑκάστην μόνον τετραμηνίαν ἐδέχετο τὸν πληρεξούσιόν του, τὸν ἐπιστάτην Ἰωσήφ Ροῦσσον, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐλάμβανε τὸ προῖόν τῶν εισοδημάτων του.

Τὸ τοιοῦτον ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐξηκολούθησεν, ὅτε πρῶτον τινὰ ὁ Ἰωσήφ, μετ' ὕψους περίφροντι, ἀναγγέλλει εἰς τὸν ἐκκληκτον μαρκήσιον τὴν οὐχὶ τόσον εὐάρεστον θέσιν του· τὰ χρέη εἶχον σχεδὸν ὑπερβῇ τὰ εισοδήματά του, τὰ δὲ ἔξοδα τῆς καλλιέργειας τῶν γαιῶν του ὑπερέβαινον τὰ ἔσοδα τῆς συγκομιδῆς.

Οὐδέποτε ὁ μαρκήσιος περιέμενε τοιαύτην ἀναγγελίαν· οὐχ ἦττον οὐδέποτε σκεφθεὶς περὶ τῆς περιουσίας του, ἐν καλῇ καταστάσει οὐσης, πολὺ ὀλιγώτερον ἡδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο τώρα, ὅτε αὕτη δεινὴ ἔπασχεν· ἐπομένως ἠναγκάσθη νὰ ἀκούσῃ ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ πονηροῦ ἐπιστάτου του, ὅστις τῷ ὑπεσχέθη διὰ μέσου τοῦ τραπεζίτου Λέρχε νὰ πωλήσῃ

εἰς συμφέρουσαν τιμὴν τὰ ἐν Ροβέρτε καὶ Ρόκκα-φιόριτα κτήματά του, ἐκ τοῦ τιμήματος δὲ καὶ τὰ χρέη του νὰ πληρώσῃ καὶ εἰς αὐτὸν νὰ δώσῃ ἀρκετά, δι' ὧν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ ἐν Ταυρομενίῳ μέγαρόν του.

Οὕτω πράγματα συνέβη ὅποια ὅμως ἦτο ἡ ἐκπληξίς τοῦ μαρκησίου, ὅτε, μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινός, μανηθάνει ὅτι ὁ νέος ἀγοραστής τῶν κτημάτων του δὲν ἦτο ἄλλος τις ἢ ὁ ἐντιμος ἐπιστάτης του Ἰωσήφ Ροῦσσος. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον τοῦτο.

Ἡ ἐκπληξίς του μετεβλήθη εἰς φοβεράν ὀργήν, ὅτε, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν εἰδησιν ταύτην, λαμβάνει ἐκ μέρους τοῦ ἐπιστολὴν, δι' ἧς οὗτος μετὰ προσπεποιημένης εὐγενείας τῷ ἀναγγέλλει ὅτι ἂν καὶ κατὰ βάθος ἀπεχθάνεται τοὺς τίτλους καὶ τὰ οἰκόσημα, οὐχ ἦττον ἠυδόκησε, τῇ προτροπῇ τῶν συγγενῶν του, νὰ ἀναλάβῃ τοὺς τίτλους τοῦ μαρκησίου καὶ βαρόνου· ἐκείνητο δὲ καὶ πᾶν δικαίωμα πρὸς τοῦτο, διότι, ἀφ' οὗ ἔκειντο ἐν δικαστηρίῳ τὰ συμβόλαια, δι' ὧν ὁ μαρκήσιος παραχωρεῖ τὰ κτήματά του, ἔπεται ὅτι οἱ τίτλοι ἀνήκον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἡγόραζε τὰ κτήματα· ὡς ἐκ τούτου πολὺ τοὺς παρεκάλει, ἀφ' οὗ ἀπεφάσισε αὐτὸς νὰ φέρῃ τοὺς ἐν λόγῳ τίτλους, νὰ μὴ τοὺς φέρῃ πλέον, ἀλλὰ νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ «Φίλιππος Ρουγγιέρου» καὶ τοῦτο ἵνα ἀποφύγῃ ἐνοχλητικὴν συνωνυμίαν καὶ τὰς ἐκ ταύτης παρεξηγήσεις.

Φρουάτων ὁ μαρκήσιος τὴν μὲν ἐπιστολὴν, ἀφ' οὗ τὴν ἔσχισεν εἰς χίλια τεμάχια, τὴν κατεπάτησε, τὸν κομιστὴν δὲ ὑβρίσας τὸν ἔρριψε διὰ λακτισμάτων ἀπὸ τῆς μαρμαρίνης κλίμακος τοῦ μεγάρου τοῦ ἐπερίμενε προσέτι τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ἵνα διὰ τῆς μάστιγός του ἀποδείξῃ εἰς τὸν πρῶτον ἐπιστάτην του, ὅτι ποσῶς δὲν τῷ ἤρμοζον οἱ τίτλοι, οὐς τόσον ἀναιδῶς ἐκλῆπεν· εὐτυχῶς ὅμως δι' ἐκεῖνον δὲν συννητήθησαν οὐδαμοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ὁ πονηρὸς Ἰωσήφ διὰ παντὸς τρόπου κατῴρθωσεν, ἀφ' ἐνός διαβάλλων ὡς ἐπαναστάτην τὸν πρῶτον κύριόν του, ἀφ' ἐτέρου δωροδοκῶν ἵνα καὶ τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἀναγνωρίσῃ νομίμως τοὺς τίτλους τοῦ καὶ οὕτω ὠραίαν τινὰ πρῶτον, ἐν ᾧ εἰς τὸν μαρκήσιον ἡγγέλετο παρὰ τῆς ἐπιτοπίου ἀρχῆς ἡ ἀπώλεια τῶν τίτλων του, ὁ νέος μαρκήσιος εἰσῆρχετο ἀνευφημούμενος ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Ταυρομενίου εἰς τὴν νέαν του κατοικίαν, ἣν πρὸς περισσοτέραν χλευσὴν ἐξέλεξεν ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ μεγάρου τοῦ μαρκησίου.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ τυφλὸς καὶ λαίμαργος ὄχλος ἐνθουσιωδῶς ἀνευφήμει τὸν ἄρτι γενόμενον μαρκήσιον, οὐχ ἦττον ἡ ἀνωτέρα τάξις καὶ ἐν γένει οἱ εὐγενεῖς, διὰ παντὸς τρόπου ἐδείκνυντο τὰς πρὸς τὸν ἀδικηθέντα εὐγενῆ συμπαθείας των, καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' οἱ φίλοι του ἐνήργησαν ὑπὲρ αὐτοῦ τόσον πολὺ, ὥστε ἐπέτυχον τὴν ἀναθεώρησιν τῆς δίκης ἐν Παλέρμῳ.